

*Mandalina
Çekirdeği*

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-247-1

Sertifika No: 44968

<i>Hayat Yayınları</i>	: 632
<i>Edebiyat</i>	: 78
<i>Kitabın Adı</i>	: Mandalina Çekirdeği
<i>Yazarı</i>	: Zekeriya Efiloğlu
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak ve İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: Ankara, 2022
<i>Baskı & Cilt</i>	: Korza Yayıncılık Basım San. ve Tic. A.Ş. Yenice Mah. Çubuk Yolu Üzeri No: 3 Çubuk / Ankara Tel: (0312) 342 22 08 Fax: (0312) 341 14 27 Sertifika No: 40961

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

 /hayatyayinlari /hayatyayinlari

ZEKERİYA EFİLOĞLU

Mandalina
Çekirdeği

Zekeriya EFİLOĞLU

28.03.1972 tarihinde Ordu Akkuş ilçesinde doğdu. İlkokulu Ünye Anafartalar İlkokulu'nda; ortaokul ve liseyi yatılı olarak Samsun Lâdik Akpınar Öğretmen Lisesi'nde bitirdi. SDÜ Burdur Eğitim Fakültesi'nden 1993 yılında mezun oldu. Aynı yıl, Şanlıurfa'nın Halfeti ilçesindeki Hilalli İlköğretim Okulu'nda öğretmenlik hayatına başladı. Daha sonra görevine Şanlıurfa'nın Birecik Yunus Emre İlkokulu ve 100. Yıl İlkokulu'nda devam etti. Gaziantep'te Şehit Karayılan İlköğretim Okulu'nda öğretmenlik, Fatih Sultan Mehmet İlköğretim Okulu ve Gaziantep Öğretmenevi ve ASO'nda Müdürlük yaptı. Ahmet Yesevi Üniversitesi Eğitim Yönetimi ve Denetimi alanında Yüksek Lisans yapan Efiloğlu halen Gaziantep Gülşen Batar Anadolu Lisesi'nde müdür olarak görev yapmaktadır. Yerel Gaziantep Metropol ve Gaziantep 27 Gazetelerinde bir süre köşe yazarlığı ve bazı kamu sitelerinde köşe yazarlığı da yapan Efiloğlu, Bahar TV'de Dönemeç Programı ve Kanal 5'te Ahde Vefa ve Yansımalar Programını yaptı. Bir yıl kadar süre ile radyo programı da yapan Efiloğlu TYB Gaziantep Kurucu Başkanlığı görevinde de bulundu.

Gençlik ve Gelecek; Aşk ve Sevgi Eksenli Gençliğin Duygusal Problemleri ve Aile İçi İletişim Seminerleri vermeye devam etmektedir.

Evli ve üç çocuk babasıdır...

Yayınlanmış Eserleri

1. Sana Yazdım
2. Eğitim Her Kapıyı Açar
3. Dipnot Düştüm Sadece
4. İçimizdeki Hayat
5. Sustunuz
6. Aşk(l)a Yürümek
7. Aşkın Eşiğinde Ölümüne Uyanmak
8. Yüreğim Toroslarda Kaldı
9. Yosun Gözlüm
10. Bana Aşkımızı Anlat
11. Aşkın Peşinde
12. Kalbime Yazdım Seni
13. Olduğum Gibi Sev Beni
14. İkimiz İçin
15. Can Tanem
16. Mandalına Çekirdeği
17. Eşim İsterse Olur
18. Annemi Beklerken
19. Kendine Bir İyilik Yap

*Bu kitapta anlatılanlar
gerçek bir hayat hikâyesinden uyarlanmıştır.
Yerler ve kişiler ne kadar farklı olsa da
birlikte yaşadığımız gökyüzü
tüm yaşananlara şahittir.*

‘Bu akşam ne dersen de, ne söylersen söyle, asla sinirlenmeyeceğim ve seni anlayışla karşılayacağım. Söz veriyorum, bugün bambaşka bir adam olacağım. Seni dinleyeceğim. Küçük jestler yapacağım sana. Hatta zamanımız olursa biraz dışarıya çıkıp gezdireceğim seni. Tamam, sinemaya da gideriz. Ama çok farklı birini göreceksin karşında.’ Odasının dışındaki makine gürültülerini de duymuyordu artık. Ahşap masanın üzerinde duran eşyaları büyük bir keyifle düzeltmeye devam etti. Bu düşünceler neşesini yerine getirmişti. Hatta içinden bir türkü tutturdu. Sabah işe gelirken diline pelesenk olan bir türküydü bu: “Seher vakti çaldım yârin kapısını.” Gün boyu, fabrikada çalışanlar odasına girip çıktıklarında bile onlara takılarak espriler yapmaktan geri durmadı.

“Halil Usta, saçlarında hiç beyaz yok, sen benden gençsin valla ...”

“Musa Bey, çocuk nasıl oldu?”

“Hatice Hanım, nasıl gidiyor, alıştın değil mi çalışma ortamına?”

“Nesrin Hanım, dün çok gayretliydiniz. Bayağı ürün işlemişsiniz.” İşine ve fabrikaya ilgisi daha da artmış, günlerdir kafasını meşgul eden düşüncelerden kurtulunca biraz daha konsantre olmuştu. Hem ne gerek vardı strese ne gerek vardı lüzumsuz tartışmalara. Bir arkadaşı kendisine, “Oğlum, evlilikleri yürütmek

elbette zordur. Ancak sana önemli bir tavsiyede bulunayım mı?” Çok önemli bir sır veriyormuş gibi sesini alçaltarak, “Eğer o deli olmuşsa, yani dellenmişse, sen veli ol; eğer sen dellenmişsen o veli olsun. Anlaşın, bu şekilde ne canınız yanar ne de birbirinizi kırmış olursunuz!” demişti. Demişti demesine ancak, ‘*Bir konu açıldığı zaman ya ikimiz deli ya da ikimiz de veli oluyoruz. Kimse eşeğini bir adım geriye bağlamıyor.*’ diye hayıflandı peşinden. Ardından bitmek bilmeyen tartışmalar, bozulan moraller, çocukların psikolojisi, gerginlik, katlanılamayan ve insanın üstüne üstüne gelen, ruhunu sıkan bir ev. ‘*Doktora mı gitsen acaba? Yok canım, ne işim var doktorda? O gitsin... Yok yok, ikimiz de gitmeliyiz sanırım. Evet evet, ikimiz de gitmeliyiz, galiba en doğru seçenek bu. İkimiz de doktora gidip psikolojik destek almamız. Her gün çocukların önünde kavga edip duruyoruz. Ne saygımız kaldı ne sevgimiz. Bu gidişle çok daha kötü şeyler yapacağız birbirimize.*’ Tam bunları düşünürken kapı çalındı.

“Buyurun.” dedi dalgınlıktan sıyrılarak. İçeriye fabrika çalışanlarından birisi girdi. “Buyurun Ayşe Hanım.” dedi. Ayşe’nin suratının asıklığından canını sıkan bir şeylerin olduğu belliydi.

“Sizinle özel bir konuda konuşmak istiyorum.” dedi. ‘*Konuşmam lazım, kendimi ifade etmezsem işimden olacağım. Bülent, şu beni düşürdüğün hâle bak! Patronumla neler konuşacağım?*’ diye geçirdi içinden.

Yaklaşık on yıldır birlikte çalışıyorlardı. Çok çalışkan ve işine bağlı bir kadındı. Yalnız, son zamanlardaki verimsizliği patronunun gözünden kaçmıyordu.

“Buyurun, oturun, sizi dinliyorum.”

Ayşe oturdu. Bir süre uslu bir çocuk gibi önüne baktı. Yutkundu ve derin bir nefes aldı. ‘*Nasıl başlamalıyım söze. Ya beni anlamazsa. Allah’ım sen yardım et.*’ İki duygu arasında kalmış anlatmakla anlatmamak arasında bocalıyordu. ‘*Buraya kadar geldin,*

artık dönüşün yok. Anlat da rahatla be kadın.' Gayriihtiyari başladı söze:

Gayriihtiyari başladı söze, "Nasıl desem..." dedi.

"Mevzu ciddi sanırım, hayırdır inşallah..."

"..."

"Çay içer misiniz?"

"Evet, lütfen."

"Rahat olun, buyurun çekinmeden anlatabilirsiniz. Siz, bizim çok değerli bir çalışanımızsınız."

Yine kısa süren bir sessizlik çöktü odaya, "Eşimle sorunlarım var." dedi. Başladı ağlamaya. Bir duygu boşalması yaşıyor, göz yaşları sicim gibi akıyordu. Hasan Bey'in hiç beklemediği bir durumdu, bocaladı. Şaşkınlığı geçer geçmez oturduğu yerden kalktı, peçete verdi. Şimdi teselli edecek cümleler bulup onu rahatlatmalıydı.

"Hepimizin sorunları var, üzülmeyin, anlatın bakalım, neymiş sizi bu kadar üzen mesele?" diye sordu. *'Hay aksi, bir şeyler yapmam gerek. Nasıl da birden ağlayverdi... Belliydi zaten böyle olacaktı.'* diye içinden geçirdi.

"Benim derdim çok büyük Hasan Bey."

"Olabilir, her şeyin bir çaresi var, anlatın hele. Neymiş sorun? Yardımcı olabileceğimiz bir konuya elimizden geleni yapacağız elbette, dinliyorum sizi..." Babacan bir tavrı vardı. Ses tonu, Ayşe'nin konuşmasını teşvik eder gibi davetkârdı.

"Sürekli kavga edip duruyoruz. Beni hiç anlamıyor, dinlemiyor. Sorunlarımızı konuşmuyoruz, susuyoruz yıllardır. Sosyal yaşantımız neredeyse sıfır. Eğer çocuk olmasa şimdiye kadar bırakmıştım. İnsan eşiyile hiç mi iletişim kuramaz?" dedi. Hasan Bey içinden, *'Sanki benden bahsediyor.'* diye düşündü. "Bir şey konuşmaya kalksak ardından kavga geliyor." *'Evet benden bahsediyor. Artık evliliklerdeki sorunlar çağın bir hastalığı hâline*

dönüştü sanırım. Ve hızla ilerliyor. Âdeta bulaşıcı bir virüs gibi. Ne söylemeliyim ne anlatmalıyım. Bir dakika, yarımı deşme hemen. Sakince dinle.’ “Hayat zehir oldu âdeta. Sinirimden, yapmam gereken işleri de yapamıyorum, her yerim sebepsiz yere ağrıyor. Bu sinir harbinde boğulacağım. Ne eve misafir kabul ediyoruz ne de bir yere gidiyoruz. İnanır mısınız? İki dakika bile konuşmuyoruz çok uzun zamandır. Ne özel gün kavramı var ne de ilgisi...”

“Anladım...” dedi dalgın. *“Anlamış gibi mi yapıyorsun, gerçekten anlıyor musun? Kendine sorsan iyi olacak. Unutma, evdeki de aynı dertten yakınıyor. Ve unutma, hâlâ sorunun devam ediyor. Neyse, sustur şu iç sesini de dinle kadıncağızı.*’

“Yazın üç ay belki bazı şeyler düzelir, diye ayrı kaldık. Ancak yine de düzemedi. Babamlar, ‘Artık bitir, yeter kızım! Kendini heba edip duruyorsun.’ diyorlar. Ben de bunun üzerine boşanmaya karar verdim...” Sözü burasında durdu, derin bir nefes aldı, yutkundu. Patronunun tepkisini ölçmek ister gibi baktı. Hasan sözün nereye varacağını merak ediyordu. Bunu belli eder bir tonda, “Evet,” dedi ama yeniden iç sesi kulaklarında yankılanmaya başladı. Ayşe Hanım’ın söyleyeceklerini merak etmekle beraber sanki kendi evlilik hayatının satır başlarını görüyordu onun anlattıklarında. *‘Ya Ebru da böyle düşünüyorsa... Çoluk çocuk ne yaparız? Âleme rezil olmak da cabası... Ama böyle düşünüp umutsuzluğa kapılmamalıyım. Her şey hallolacak. Su akar yatağımı bulur, endişelenmemeliyim. Soğukkanlı olmalıyım. Hem konu benimle ve ailemlle alakalı değil ki şu an...’* Kafasındaki düşünceleri savuşturuyormuş gibi bir hareketten sonra, “Evet, ne oldu?” diye sordu.

Kısa bir sessizlik ve ardından, “Yeniden hamile olduğumu anladım.” dedi Ayşe Hanım. Az önce dinen gözyaşları tekrar yanaklarından süzölmeye başladı. Kararlı bir sesle, “Bu çocuğu doğurmak istemiyorum. Hamile olduğumu ona söylemedim. Söylersem bu işi hiç yapamam, zaten bana müsaade de etmez.

Ama böyle bir vebalin altına da girmek istemiyorum. Ben de kararsız kaldım şimdi.” Bana bir yol gösterin, der gibi bitirdi sözlerini Ayşe Hanım. İç sesi kılavuzluk ediyordu Hasan’a, *‘Herkesin bir derdi var değil mi? Ama şimdi kendi derdimi düşünecek zaman değil, benden yardım isteyen biri var ve ben ona kayıtsız kalamam. Kendi derdimi unutup ona çözüm üretmeliyim.’*

“Anlıyorum ancak, sen de biliyorsun ki boşanmak çözüm değil. Acısı hep çocuklardan çıkıyor. Sorunlar zamanla düzeler, diye düşünüyorum. Hani güzel bir söz vardı, neydi?” Düşünür gibi yapıp kafasını kaşıdıktan sonra; “Allah’ım bana, değiştirebileceğim şeyleri değiştirme gücü; değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenme gücü ve bu ikisini ayırt edebilmek için akıl ver, diye. Bence değiştirebileceğimiz şeylerin üzerinde durup da değiştiremeyeceğimiz şeyleri sorun hâline getirmesek nasıl olur? Bir de onu daha mı fazla anlamaya çalışsan.”

Hasan aslında karısından beklediklerini söylüyordu Ayşe Hanım’a “Yapmadım mı sanıyorsunuz? Bu konuyla ilgili bir sürü kitap okudum. Onlarca program izledim. ‘Gel, beraber izleyelim. Bak şu kitabı oku!’ diye az yalvarmadım. Ben tek başıma her şeyi yaptım durdum. Baktım anlatamıyorum, okusun diye sayfalarca notlar bıraktım. İnanır mısınız, kendisine mektup bile yazdım. Konuşarak halledemiyoruz, bari yazarak konuşalım diye düşündüm. Ne yaptı biliyor musunuz? Mektupları okumadan yırttı, attı. Ajandam gözünün önünde duruyor, okusun diye bıraktım fakat bir kez bile kapağını açmadı. Bütün bunları çok saçma buluyor. Tüm çözüm girişimlerim hüsrarla son buldu. Artık bunaldım. Sağlığımın endişe ediyorum.”

“Psikolojik destek aldınız mı?” *‘Sanki sen aldın da.’*

“Onu da teklif ettim. Beraber gidelim, belki sorunlarımıza bir çare bulur, dedim. ‘Ben deli miyim,’ diye daha da dellendi, gitmedi. Hâlimi görüyorsunuz, son zamanlarda çok kötüyüm, siz de farkındasınızdır performansım da çok düştü. Ancak bir karar

vermem gerek. Kendimi toparlayamıyorum. Aklımı yitirmekten korkuyorum.”

* * *

‘Bugün başka bir insan olmalıyım. Hadi Hasan kendine güven. Bak, gör, çok iyi olacak her şey.’

Evin kapısına geldi. Heyecanla zile bastı. Kapıyı eşi açtı. Suratı yine mahkeme duvarı gibiydi.

Yüzündeki gülümseme birden kayboldu. Eşi, kendisinin girmesini beklemeden sırtını dönüp mutfağa gitti. ‘*Tamam, tamam sorun değil, sen aldığın kararları uygulamak için devam et.*’ İçeriye girdi.

“Nasılsın hayatım?”

‘*Bir de hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ya, çileden çıkıyorum ya. Resmen rol yapıyor karşıma geçmiş. Arkasını Ebru toplasın, hammallığını etsin, işe gitsin, çocuklarına baksın. Beyimiz burayı otel niyetine kullansın. Nasılmışım, bir de soruyor hiçbir şey olmamış gibi.*’

“İyiyim de tıraş bıçağını neden lavabonun üstünde bırakıyorsun? Kaç kez söyledim, beni dinlemiyorsun. Hizmetçi kadın bile bıktı.”

“Tıraş bıçağı mı?”

“Evet...”

Yüzünün kasları gevşedi, suratı düştü, “Anladım...” dedi. ‘*Hayır devam et, lütfen takılma, bak göreceksin düzelecek, hemen pes etme. Biliyorsun kaybedenler hep vazgeçenlerdir, vazgeçme...*’ O esnada çocuklar geldi.

“Babacığım, hoş geldin.” Sarıldı çocuklarına, daha çok küçük-tüler. Okula bile başlamamışlardı. Onları sıkıca sardı. Dize’nin saçlarını okşadı; Mısra’nın yanağından bir buse aldı.

“Sizi gidi yaramazlar, neler yaptınız bakalım bugün?” Çocuklar daha cevap vermeden anneleri atıldı.

“Ne yapacaklar, evin altını üstüne getirmişler. Geldiğimden beri ortalığı toparlamaya çalışıyorum. Bıktım artık bu işlerden.

İşte çalış, gel yemek yap, ütü, ortalığı topla, çamaşır, hizmetçi gibi çalışıyorum bu evde...”

Hasan Bey çocuklara, hadi siz odanıza gidin der gibi el işareti yaptı. Doğruldu, sakın ve sevecen bir sesle, “Yoruluyorsan bir temizlikçi daha turalım, yorulmazsın...” ‘*Hasan, beni sen yordun, hâlâ anlamıyor musun? Ben susmaktan yorulдум. İçimdeki acıları sana haykıramamaktan, kendimi anlatamamaktan, yüreğime sapladığın bıçakların yarattığı sancuları sana gösterememekten. Ne temizlikçisinden bahsediyorsun? Beni mutlu edebilseydin, bütün bunlar gözüme batar mıydı sanıyorsun?*’

“Amaaan!” diye uzattı bıkkın bir sesle. “Geçen sefer bir tane daha tuttuk da ne oldu. Hem onlar, benim gibi temizlik yapamazlar, yaptıkları yerleri ben bir daha temizliyorum...”

‘*Yine başlayacağız. Ama yok, sabahtan beri gösterdiğin kararlılığı unutma oğlum. Bunlarla karşılaşmaya hazırlıklıydın zaten. Sakın tartışma onunla, her şeye sıfırdan başlamalısın. Evliliğini ve Ebru’nun kalbini yeniden kazanmalısın...*’

“Neden sürekli kötü tarafından bakıyorsun hayata?”

“Kötü mü, iyi olan ne var ki! Sen birazdan televizyon izlemeye gidersin, uzatırsın ayaklarını, yatarsın. Ya ben, ne yaparım sence? Sanki bana yardım mı ediyorsun ev işlerinde? İşin gücün maç, televizyon ve internet, başka ne işe yapıyorsun sen?”

‘*Eski defterlerin açılmasına fırsat vermeden bir şeyler yapmalıyım. Ebru, seni seviyorum, ne olur gözlerimin içine bak ve Allah aşkına kocanın sevgisini gör. Şurada kalpten gideceğim nerdeyse.*’

“Yani eve her geldiğimde bu konuşmaları yapmasak olmaz mı?”

‘*Başka yol mu bıraktın? Aylardır bekledim seni, hâlimi görmeni, beni anlamamı, içimdeki fırtınayı dindirmeni. Sen ne yaptın, umursamadın bile... Gururumla oynadın üstelik. Bize konuşacak konu mu bıraktın Hasan? Kalkıp neler diyorsun şimdi, dalga geçer gibi...*’

“Sen bu şekilde davrandığın müddetçe bu değişmeyecektir.”

‘Değiştim ben, değiştim. Karar aldım, seni üzmeyeceğim. Şu hâlime baksana!’

“Ama sen de kendini değiştirmelisin.”

“Ne varmış değiştireceğim. Sürekli olarak kavga çıkaran, bizimle konuşmayan, bizi anlamayan sensin.”

“Ama sen de sürekli dırdır ediyorsun, hiç memnun olduğun bir şey yok ki.”

“Bizimle konuşuyor musun sanki. Ne sıkıntımız var, ne derdimiz var, biliyor musun?”

“Sanki seninle konuşuluyor. Sürekli eleştiriyorsun. Olaylara sürekli negatif yanlarından bakıyorsun.” *‘Dur, sakın ol! Aldığın kararı uygula. Yoksa bak, sonuç yine aynı olacak.’*

“Sen de eleştirmeyecek işler yap. Bize ve çocuklara ne faydan var. Sen, kendine çekidüzen ver, ben de eleştirmeyeyim. Bizimle konuş, ne derdimiz var, anla! *‘Yine aynısın işte, hep aynı Hasan. Zerre kadar da değişmeyeceksin. Hayatımı zindan etmekten başka hiçbir amacın kalmamış senin.’*

“Tamam, anlamaya çalışırım...”

“Hayırdır, başına taş mı düştü, bu hâller ne? Geçen gün bizi tartakladığını unutmuş gibisin. İnan var ya, şu çocuklar olmasa bir gün bile kapıda beklemem senin!”

‘Sanki ben beklerim. Hayır hayır, bu şekilde düşünme. Şeytana uyma, sakın ol.’

“İstersen ikimiz de bir psikoloğa gidelim, ne dersin?”

“Ha ha ha! Güleyim de boşa gitmesin, yıllar önce az mı yalvardım sana. Aklın neredeydi o zaman?”

Ertesi gün, yine çözüm üretememenin verdiği rahatsızlıkla işe gitti. O kadar korkuyordu ki ayrılmaktan. Ancak bir türlü eşinin istediği insan da olamıyordu. Ya da eşi, kendisinin istediği insan değildi. Değiştiğini ve değişmeyle beraber aklından geçen güzel düşünceleri bir türlü eşine itiraf edemiyordu. *‘Ne kadar da zormuş. Ama hep bu gazetede köşe yazısı yazmaya başladıktan sonra*

oldu. Başkalarının dertlerini dinlemekten bizim dertlerimizi unuttu.' diye iç geçirdi. Bedeni bir külçe gibiydi âdeta. İş yerinde çalışanların gözünden kaçmamıştı bu durum. *'İçkim yok, sigaram yok, kötü alışkanlığım yok, seni aldatmadım, neden böyle davranıyorsun bana? Tamam, biraz televizyon izliyorum, biraz maça bakıyorum, sonra internete takılıyorum. Ama hep yanındayım. Sadece bunlar için insan bu kadar tartışıp sorun yapar mı? Ailenin yanında melek gibi oluyorsun. Onlara gülücükler saçıyorsun. Bize gelince ejderha kesiliyorsun. Sanki sen sütten çıkmış ak kaşık mısın? Tamam, hatalı olabilirim ama kendimi de düzeltebilirim. Sen bu şansını da vermiyorsun ki bana. Sürekli geçmişini didikleterek nereye varacağız.'*

Hasan, akşama kadar bu düşüncelerle cebelleşti durdu. Ancak ne olursa olsun, bu olayı çözmeye fikri ağır bastı. Günün sonunda eve giderken bir çiçekçiye uğradı. Akabinde pastaneye gidip ailesinin isimlerini yazdırarak kocaman bir pasta yaptırdı. Kaçınıcı evlilik yıldönümü olduğunu hatırlamaya çalıştı, hatırlayamadı. Sonra kocaman mumlar aldı. Nostaljik bir ortam oluşturma düşüncesindeydi. Eski günlerdeki gibi onu dansa kaldıracaktı. Tüm bunların nedeni; yeniden eşinin gözüne girme telaşındaydı ve yaptığı hataları düzeltme adımlarıydı. Bir kere tartaklamıştı onu. Ama artık uslanmıştı. Belki de bu yaptıkları, kendini ona karşı mahcup hissettiriyordu. *'Öff! Bunları düşünme sırası değil.'* Artık yeni bir başlangıç yapmalıydı. Zira gidişatını kendisi de beğenmiyordu.

Arabayı sitenin girişinde dikkatlice park etti. İncitmekten korkar gibi paketleri eline aldı. Bu paketler ona umut aşıyordu. Asansöre bindi. Kapının ziline basmadan kapıyı zar zor açıp içeriye girdi. Işıklar yanmıyordu. Ortalık gayet sessizdi. *'Uyuyor olmalılar.'* diye düşündü. Elindeki eşyaları usulca mutfığa bıraktı. Yatak odasına doğru ilerledi. Işıkları açtı.

"Hayatım!" Sözcükler dudağında dondu. Yatak boştu. Aceleyle çocukların odasına gitti. Onlar da yoktu. Sonra girişte, aynanın önündeki bir yazı dikkatini çekti.

“Çok düşündüm. Senden ayrılmaya karar vermeden önce iyi bir tatile ihtiyacım var. Anlayacağımı umarım. Hoşça kal.”

* * *

“Ebru Hanım, elbette size izin veririm fakat yazılarınızla alakalı olarak planlamayı yapmanızı istiyorum. Ya erkenden yazın verin ya da Elvan Hanım’a gönderin, onlar mizanpajını yapınlar.”

“Hepsini hallettik Hikmet Bey. Çok teşekkür ederim. Sadece yirmi günlüğüne, biraz kafamı dinlemek istiyorum. Çocukları da anneme bırakacağım. Sanırım yenilenmeye ihtiyacım var.”

“Anlıyorum. Hangimizin yok ki Allah’ını seversen. Ama döndüğünde seni bomba gibi görmek istiyorum.” Hikmet Bey, moral vermek isteyen bir patron edasıyla konuşuyordu; ne de olsa gazetedede rağbet gören bir yazardı Ebru Hanım.

“Bundan şüphenez olmasın.” dedikten sonra Yazı İşleri Müdürü’nün kapısını usulca kapatıp çalışma masasının başına döndü. Son düzenlemeleri yaptıktan sonra bilgisayarını kapattı. Çekmeceleri bir kez daha karıştırıp alacağı bir şeyler olup olmadığına baktı. Tam o sırada Elvan Hanım geldi.

“Nasılsın Ebru?”

“İyiyim şekerim, izni koparttım, yirmi gün yokum.”

“Vallahi harika. Ah ben de gidebilsem.”

“Ben dönünce de sen gidersin olmaz mı?”

“Olmaz mı, inşallah izin alırım. Ha unutmadan bu kargo sana geldi. Müdürün odasında olduğun için ben teslim aldım.”

“Kargo mu?”

“Evet sanırım defter veya kitap gibi bir şeyler.”

“Hım, kimden geliyormuş?” Ebru, Elvan’ın kendisine uzattığı pakete meraklı gözlerle baktı, uzanıp aldı, içinde ne olduğunu anlamak ister gibi muayene etti. Bu sırada Elvan, kargonun üzerindeki gönderen bölümündeki ismi söyledi.

“Aybike KURT.”

“Anladım, hadi, tatilde okuyacak bir şeyler çıktı desene.” dedikten sonra paketi sallayarak Elvan’a, ‘Hoşça kal’ işareti yaptı.

Elvan, “Bence de.” dedi ama Ebru onu duymamıştı.

Ebru, ‘meşgul’ lambası yanan asansör yerine merdivenleri kullandı. Sanki bir an önce her gün geldiği iş yerinden uzaklaşmak istiyordu. Kendini hızlıca dışarı attı. Yüzüne çarpan nemli ve rüzgârlı havayı iyice içine çektikten sonra arabayı park ettiği yere doğru yürüdü. Gazetenin otoparkındaki arabasına bindi. Elindeki kargoyu gelişigüzel arka koltuğa attı. Emniyet kemerini de taktıktan sonra gaza yüklenerek gazete binasından uzaklaştı. Müziğin sesini olduğundan fazla açarak ilerlemeye başladı. Adele’i dinlemek büyük keyifti onun için.

Found myself today singing out your name,

Adımı şarkı gibi söylerken buldum kendimi bugün

You said I’m crazy,

If I am, I’m crazy for you.

Bana deli olduğumu söyledin,

Eğer deliysem senin için deliyim.

Sometimes sitting in the dark wishing you were here

Turns me crazy,

Bazen karanlıkta oturup senin burada olmanı dilemek beni çilgına çeviriyor.

But it’s you who makes me lose my head.

Ama aklımı kaçırtan sensin

And every time I’m meant to be acting sensible

Ve ne zaman hassas davranmaya çalışsam

You drift into my head

And turn me into a crumbling fool.

Kafamın içine sürüklenip beni paramparça olmuş bir aptala çeviriyorsun